

Jaroslav HALTUF

LS Bubeníček Praha

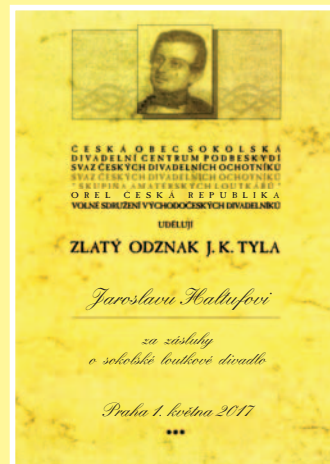
* 1954, + 2017 (zemřel krátce po nominaci)

Nominace: Česká obec sokolská

V devíti letech se stal členem dnešního Sokola a začal pravidelně jezdit na letní tábory nejprve jako dítě, později se stal i vedoucím a organizátorem kulturních programů.

Osudové setkání však proběhlo až před pětadvaceti lety, v roce 1993. To se seznámil s režisérem animovaných filmů Janem Mírmou. Spolu pak obnovili tradici loutkového divadla v Sokole Královské Vinohrady. Navázali na loutkářskou činnost, kterou v roce 1911 zahájil akademický malíř Ota Bubeníček s přáteli. Ihned se stal principálem pražského loutkového divadla Bubeníček, kde využíval svých bohatých zkušeností z dřívějšího působení jako produkční Malostranské besedy. Zpočátku byl neúnavným organizátorem, staral se o rekvizity, program i finance, později začal vodit loutky a nakonec se stal i jedním z nejvýraznějších mluvčích a loutkoherců divadla. Připomeňme si jeho vynikajícího Dona Filipa nebo jeho mluvčíský koncert v inscenacích *Kašpárek vaří živou vodu* a *O pyšné base*, kde ztvárnil všechny postavy. Několikrát si zkusil i režisovat. Jeho práce se nezaměřila jen na vlastní soubor, ale stál u zrodu dnes již tradiční přehlídky sokolských loutkových souborů v Přerově. Byl neúnavným organizátorem a rovněž jeho další aktivity v Sokole jsou nezanedbatelné. Spolupracoval s taneční skupinou Sokola. Na letních dětských táborech, kde byl hlavním vedoucím, loutkové divadlo Bubeníček pravidelně vystupovalo. Pod jeho vedením se členové divadla účastnili různých loutkářských přehlídek například v Lounech, Přerově, Rakovníku i výběrových přehlídek na celostátní Loutkářskou Chrudim v Praze. Dvakrát si na Chrudim i zahráli.

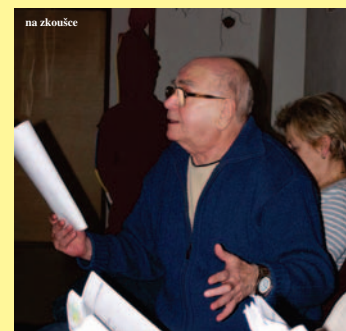

Jan HAVEL

Vysoké Mýto

* 1941, + 2017 (zemřel krátce po ocenění)

Nominace: Skupina amatérských loutkářů SČDO

Jan Havel zůstal rodnému Vysokému Mýtu celoživotně věrný a výrazně se podílel na kulturním životě města. Pracoval v kulturních zařízeních města a kraje posledních bezmála třicet let.

Věnoval se vysokomýtské městské knihovně jako její knihovnik a ředitel. Od raného dětství bylo jeho největší zálibou divadlo činoherní, muzikálové, divadlo jednoho herce pro děti i dospělé a především divadlo loutkové.

Na jevišti Šemberova divadla ve Vysokém Mýtu poprvé stál ve svých pěti letech v představení hostujícího pardubického divadla, kde se poprvé setkal se slavným hercem Jářou Kohoutem. V sedmi letech si pak zahrál roli Erika v inscenaci divadelního spolku Šembera *Dina Mülhejmová*, o rok později (1950) hrál v úspěšné hře Artura Müllera *Všichni moji synové* se svým oblíbeným učitelem a režisérem Josefem Šaldou. Následovala řada rolí u Šemberů a v divadelním souboru ZK Karosa.

K herectví přidal i režii a autorství v estrádním, recitačním a loutkářském souboru Domu osvěty Leporelo, loutkovém divadle Sokola, loutkářským souboru ZV ROH vysokomýtské nemocnice a v divadelním souboru mladých ZK Karosa Malá scéna. Za dobu existence Malé scény hrál ve všech jejích inscenacích. Pro děti napsal i několik pohádkových komedií, které nejen režíroval, ale hrál i jako herec. S pohádkovým seriálem (21 premiér) sehrála Malá scéna více než 300 domácích i zájezdových představení. Herec a režisér Jan Havel realizoval také velké divadelní a muzikálové projekty s velkým orchestrem doc. dr. Jana Klímy, např. V+W: *Golem, Třnovodný svět* Jaroslava Ježka, *Balada z hadrů, Těšák Barbora*, muzikály *Slavný klobok, My fair lady, Komedianté jedou* a další.

V roce 1974 založil divadelko jednoho herce. Pro děti, pro které psal texty, hrál, zpíval a maloval jako pan Pohádka. Do svých posledních dnů rozdával radost dětským i dospělým divákům v loutkových literárně-hudebních pořadech (*Pohádky Ferdya Mravence, Pohádky o pejskovi a kočárce pana Čapka, Bylo jednou jedno loutkové divadlo, Čáry máry fuk pohádky, Vynálezce dětských snů, Pojďte se mnou do pohádky* aj.).

Za 43 let existence tohoto divadélka odehrál na jevištích, klubech a školách u nás i v zahraničí celkem 3 456 představení. V roce 1999 se vrátil ke své velké dětské lásce, klasickému marionetovému loutkovému divadlu. Založil ve Vysokém Mýtu Loutkové divadlo Srdčko, ve kterém spolu s partou loutkoherců jako principál (1999 - 2012), režisér, vypravěč a loutkoherec pracoval pro dětské a dospělé publikum divadlo. Srdčko v jeho režii odehrálo celkem 101 premiér, na šesti titulech se podílel jako autor - *Kašpárkovy čáry máry fuk pohádky, Brzy přijde Mikuláš, Nemí Kašpárek jako Kašpárek* (pohádková detektivka), Fr. Čech - *Kašpárkův boj s čerty* (úprava a písně se souhlasem Růženy Čechové a Vojtěcha Činčubky), *Čaromáje kůdliho* aj. V poslední době dramatoval pro loutkové divadlo *Pohádky Františka Hrubína*.

ČESKÁ OBEC SOKOLSKÁ
DIVADELNÍ CENTRUM PODKESKÝ
SVAZ ČESKÝCH DIVADELNÍCH OCHOŤNÍKŮ
TŘEŠŤSKÝ ÚSTŘEDNÍ DIVADELNÍ OCHOŤNÍKŮV
KULTURNÍ A AMATEŘSKÝ VEŘEJNÝ KLUB
OREL - ČESKÁ REPUBLIKA
VLKŮV SBLUŽENÝ VYŠKOVSKÝCH DIVADELNÍKŮ

UDĚLIL
ZLATÝ ODZNAK J. K. TYLA

Janu Havelovi

za celoživotní vynikající práci a rozsáhlou
odbojovskou i kulturní činnost
ve Třebickém Mýtu

Praha 1, květen 2017

Tomáš KAPSA

LS Před branou Rakovník

* 1957

Nominace: Skupina amatérských loutkářů SČDO

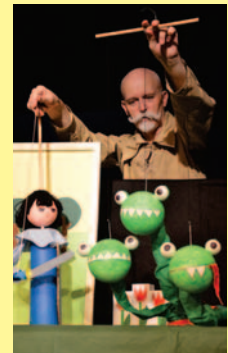
Pohádka O třech čunících
- Tomáš Kapsa a Zdeněk Turek

Tomáš Kapsa coby T. G. M.

O třech čunících - autor, režie a herec Zdeněk Turek, druhý herec, autor loutek a návrh scény
Tomáš Kapsa, výprava Jiří Bretšnajdr

Čtyři pohádky o jednom drakovi
- představení jednoho herce,
loutky a výprava Tomáš Kapsa

Honza, čert a Kaspárek - autoři výpravy a úpravy loutek Pavla a Jiří Sukovi,
režie Jiří Suk, hlavy loutek Libor Daenemark

Kaspárek a čert - úprava textu a režie Zdeněk Turek, hrají Stanislava Melková, Zdeněk Turek a Tomáš Kapsa,
loutky Tomáš Kapsa, výprava Jiří Bretšnajdr

Jako většina amatérských loutkářů, i on vystudoval zcela jiný, v jeho případě technický obor. Ale loutky jej přitahovaly od dětství, a když při nástupu do prvního zaměstnání potkal jednoho z členů rakovnického loutkářského souboru, rád přijal jeho nabídku a souhlasil v roce 1984 do jeho řad. Do souboru přišel s tím, že se bude zabývat výtvarnou složkou divadla. Ostatně, jeho stavební vzdělání mělo nejlépe ke scénografii. Ale. Chyběl vodič, pak herec, a tak osudem Tomáše Kapsy se stalo amatérské jeviště. Za 32 let vytvořil postavy - ať jako loutkoherec či činoherec - ve 24 inscenacích domácího souboru. Nakonec se dostal i k výtvarné práci a podílel se, především jako autor loutek, na jedenácti inscenacích. U pěti z nich se ujal i režie.

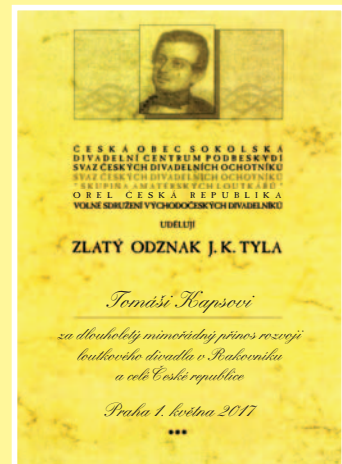
V současné době, kdy je nedostatek zájemců o práci v amatérských souborech, nastudoval, vyrobil i hraje tři představení pro jednoho herce. Samostatnou kapitolou jeho činnosti je ztvárnění osoby našeho prvního prezidenta T. G. Masaryka, kdy Muzeum T. G. M. v Rakovníku využilo jisté podoby pana Kapsy s panem prezidentem a využívá jej pro oživení expozice v Lánech při významných výročích a především k natáčení krátkometrážních filmů o T. G. M., sloužících pro potřeby muzea v rámci vzdělávání mládeže.

Od roku 2003 je Ing. Tomáš Kapsa opakovaně volen předsedou Loutkářského spolku Před branou Rakovník. Pod jeho vedením soubor získal řadu grantů na nové inscenace a na pořádání celostátní přehlídky Loutkářské letnice. Tu soubor pořádá již od roku 2006.

Od roku 2003 je T. Kapsa i členem Rady SAL, kde byl opakovaně zvolen tajemníkem rady a tuto funkci vykonává doposud. Svoji divadelní činnost nezařekl jen na domácí soubor, spolupracoval i se ZUŠ v Rakovníku, pro kterou navrhoval kostýmy, vyráběl loutky a ztvárnil dvě role v muzikálu paní Nadi Mikeskové *Jak se zbavít strašidel*.

Také svůj další zájem, sběratelství betlémů, spojil s loutkami. Svěho času vznikal v Rakovníku velký betlém z loutek souboru, spojený s výstavou betlémů z jeho sbírky.

Za připomenutí stojí i realizace několika výstav loutek z fundusu divadla. Pro loutkové divadlo využil i své pozice v zaměstnání, jako památkář se mu podařilo přesvědčit město Rakovník k zakoupení chátrající památky, měšťanského domu v Rakovníku, a po jeho rekonstrukci k vytvoření muzea loutek v jeho prostorách. Scéně expozice loutek byl zásadním bodem pro získání několikamilionové dotace na rekonstrukci památky.

Jiří LISÝ

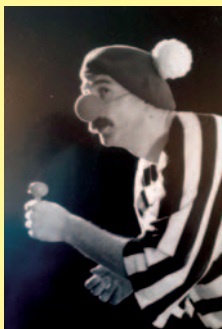
Říše loutek Kroměříž

* 1953

Nominace: Skupina amatérských loutkářů SČDO

1985 - Pláštěnka aneb Bryčka na prodej, Polsko, role Nikodéma, Ginola a Artura - foto archiv ŘL KM

1987 - Pohádka Povídej, Paňáco... - TLJ Třebíč, role Paňáci - foto archiv ŘL KM

Z archivu Říše loutek Kroměříž (2015)

2012 - Pohádka Povídej, Paňáco... (Perníková chaloupka), Chrudim, role Paňáci - foto Ivo Mičkal

Foto: Roman Bašta, 2014

2013 - Pohádka O Červené karkulce, Chrudim, role klauna / vlka - foto Ivo Mičkal

2012 - Pohádka Povídaní o pejskovi a koťce, Napajedla, role vypravěče - foto archiv ŘL KM

2014 - Pohádka Povídej, Paňáco... DK Kroměříž, role Paňáci - foto archiv ŘL KM

2011 - Pohádka O Červené karkulce - obnovená premiéra v DK Kroměříž, role klauna - foto Jiří Šoporský

Jiří Lisý je vedoucím souboru Říše loutek v Kroměříži. Od dětství se zajímal o hraní, vystupování v recitačních soutěžích, přehrávání scének jak na divadle, tak ve školním recitačním kroužku, ale blavně hrani s loutkami na dvorku rodinného domu pro děti ulice. Tatínek jako ochotnický divadelní nadšenec je v této činnosti podporoval. Sám měl doma sadu starých fezbovaných marionet, které jsou do dnešních dnů v držení J. Lisého. Ale nezástalo jen u těchto loutek. Sám si vyráběl loutky z různých materiálů a tuto dovednost později zúročil i v loutkovém divadle.

Po ZDŠ studoval Střední zdravotnickou školu v Kroměříži. Ve stejné budově byla i SPgŠ, kde paní profesorka Věra Hejhalová vedla divadelní kroužek. V tomto kroužku hrál po dobu studia. V roce 1972 dělal přijímací zkoušku na DAMU v Praze, obor loutkoherectví. Po maturitě se však oženil a tím skončila snaha o profesionální loutkohereckou dráhu. V roce 1968 učitel ZUS Petr Pálka znovu oživil loutkové divadlo Říše loutek Kroměříž, kam J. Lisý přišel v roce 1970. V tuto dobu se v souboru hraje marionetami v klasickém kukátku s rozdělenou interpretací. J. Lisý je ihned zařazen mezi mluviče. V roce 1973 ze souboru odchází vedoucí P. Pálka, většina ostatních ale pokračuje v hraní marionetových her z fondu divadla. Hry se namalovávají na magnetofonový pásek i s hudbou a vodíci „bratři“. To je však neuspokojivé. Začali se poohlížet i po jiných divadelních možnostech. Chyběly ale zkušenosti, dovednosti.

Jiří Lisý v letech 1975 - 1977 navštěvoval dálkový kurz pro vedoucí loutkářských souborů při profesionálním loutkovém divadle Radost Brno. V roce 1982 se také s několika členy souboru zúčastnil týdenního loutkohereckého soustředění v Boskovicích. Roku 1980 se stal vedoucím souboru a je jim do dnešních dnů. S novými zkušenostmi se stává rok 1981 významným pro další směřování souboru. Hra Pavla Vašíčka *O černém klobouku a duhovém míči* v režii J. Lisého se stala na dlouhou dobu učebnicí hry na „jako“, improvizaci, kdy se divák stává spoluvůdcem hry. Inscenace se selkala i na LCh s velikých úspěchem. I když je tento obor velice náročný na vybavení herce, soubor mu zůstal věrný. Odráží se to i na získaných oceněních.

J. Lisý svůj volný čas i po odchodu do důchodu r. 2016 věnuje výrobě (řezba, soustružení atp.) a realizaci scény (každá nová inscenace má svoji scénu, nové loutky, výpravu). Říká se, že dobrý loutkář musí ovládat tisíc řemesel. Za celou dobu své činnosti v souboru byl mnohokrát oceněn jako režisér, scenárista, výtvarník i herec. Vybrané úspěchy: 1981 – Loutkářská Chrudim – cena za herecký výkon, 1990 – cena za scénu k pohádce *O černém klobouku a duhovém míči*, 1994 – cena za dlouholetou tvůrčí činnost v Říši loutek, 2009 – cena za mnoholetou práci ve prospěch dětí města Kroměříže, 2011 – cena za nejlepší inscenaci *O Červené karkulce*, 2013 Popelka Rakovník – cena za výtvarné pojetí inscenace *O Červené karkulce*, 2013 Měsíc plný pohádek Hvozdná – cena za scenografi k pohádce *Povídaní o pejskovi a koťce*, 2013 Třebíčské loutkářské jaro – cena za působivé a pořehně zasvěcení děti do divadla, cena Antonína Vorla za scenografi.

Říše loutek Kroměříž se opět stala členem SAL. J. Lisý říká: „Největším oceněním mé práce v divadle pro mě bylo v roce 2015 Čestné uznání Matěje Kopeckého a Zlaté plakety SKM za dlouholetý přínos loutkovému divadlu od SAL SKM.“

Zúčastnil se také mnoha Loutkářských Chrudim (národní přehlídka), Třebíčských loutkářských jar (krajská přehlídka), v poslední době i přehlídek ochotnického divadla jako Hanácký divadelní máj, Popelka Rakovník nebo Hvozdný měšec plný pohádek. Dnes se J. Lisý hodně věnuje i práci na loutkářských dílničkách, kde si děti s jeho pomocí vyrobí nádherné loutky. Je patriotem kroměřížského loutkového divadla a snaží se všechen svůj um a nadání převést jak do nových, tak do živých her. Říše loutek Kroměříž je patřičně hrdá, že se svým dílem zasloužila o to, že je od 1. 12. 2016 loutkářství na Slovensku a v Česku zapísáno do nehmotného kulturního dědictví lidstva UNESCO.

ČESKÁ OBECSOKOLOSKÁ
DIVADELNÍ CENTRUM PODĚSKÝMI
SVAZ ČESKÝCH DIVADELNÍCH OCHOTNIKŮ
TRÉČEK ČESKÝCH REPUBLIKY
KULTURNÍ A AMATEŘSKÝCH OCHOTNÍKŮ
OŘEL ČESKÁ REPUBLIKA
VLKŮNĚ SUBJECNĚ VYHOODKOCENSKÝCH DIVADELNÍKŮ

UJEDLJ
ZLATÝ ODNZAK J. K. TYLA

Jiřímu Lisému

za dlouholetý mimořádný přínos rozvoji
loutkového divadla v Kroměříži

Praha 1. květen 2017

Hanička DOHNALOVÁ

DS J. K. Tyl Josefův Důl

* 1937

Nominace: Svaz českých divadelních ochotníků

1977 - Jan Otčenášek: Víkend uprostřed týdne, role Zdeny, cena na okresní přehlídce

1981 - Jiří Hůbač: Dům na nebesích, role Kláry, cena za herecký výkon na okresní i krajské přehlídce

1987 - Jaroslav Dietl: Senohrabské grácie, role babičky / paní řídící, cena na OP

2004 - Josef Pěnička: Petarda, role Charlotte Shenové, cena za herecký výkon na KP Děčínská brána, na KP v Lomnici n. P. a na NP Jednoaktovka v Holicích (snímek nahoře i dole)

1978 - J. K. Tyl: Tvrdohlavá žena, role Barbory Jahelkové, cena za herecký výkon na OP a KP

Hanička Dohnalová vyrůstala v rodině, kde ochotnickému divadlu byli všichni nakloněni. Nejvíce jí v tomto směru ovlivnila maminka, která v ochotnickém divadle sama hrála. Když se v roce 1945 zakládala Divadelní společnost J. K. Tyla v Josefově Dole, byla Hanička nejmladší členkou. V té době začínala při rozšiřování pozvánek a plakátů do divadla, pomáhala při prodeji vstupenek, v divadle se podílela na výběru rekvizit a kostýmů, hrála v komparzech, působila jako inspička, nápověda, později byla obsazována jako herečka, působila jako pomocná režie, klavírní doprovod, s dětským souborem navičovala písně do rady inscenací a hlavně pohádek, v letech 1950 – 1956 působila i v loutkovém divadle při ZŠ v Josefově Dole. Radu let navíc vedla kroniku spolku, dlouhodobě působila ve funkci místopředsedkyně DS a ředitelky krajské přehlídky JDJ v Josefově Dole. Na členské schůzi DS J. K. Tyl Josefův Důl byla dne 17. 11. 2016 zvolena do výboru spolku a dne 20. 11. 2016 jí výbor zvolil předsedkyní.

Do své první role byla Hanička obsazena v roce 1954 jako dcera ve hře O. Duba *Vavřín a růže*. Pak následovaly větší i menší role, naplno se začala divadlu věnovat po studii a splnění si mateřských povinností. Od druhé poloviny 70. let minulého století hrála v řadě inscenací josefodolského spolku, přišla i ocenění nejen za ztvárnění role, ale i za pomocnou režii, scénografii, kostýmy v okresních i krajských přehlídkách, a také na Národní přehlídce ve Vysokém nad Jizerou, na přehlídkách v Lomnici nad Jizerou nebo Děčíně. Jmenujme např. role Blansch v detektivce *Osm žen*, Kláry v *Domu na nebesích*, Vědělky v pohádce *Velký styl*, Lotte v černé komedii *Petarda*. Hanička absolvovala rovněž divadelní kurzy: 1954 – kurz líčení, 1976 – kurz jevištní řeči, 1978 – režijní seminář, 1996 – kurz jevištní řeči.

Z další činnosti:

1984, 1986 – členka poroty na přehlídce Desenský Medvěď,

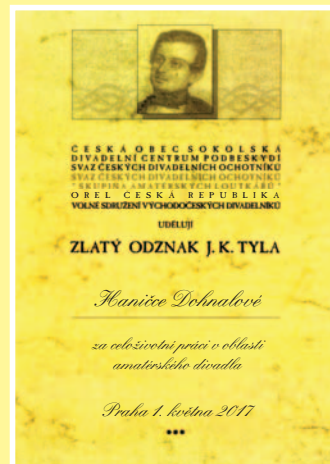
1975 – 1990 – organizační výbor okresní přehlídky v Josefově Dole,

1990 – dosud – organizační výbor krajské přehlídky JDJ v Josefově Dole.

Je dlouholetou členkou SČDO, jednatelkou Jizerské oblasti SČDO, členkou Připravovacího výboru Národní přehlídky venkovského divadla Krákonovského divadelní podzim ve Vysokém nad Jizerou.

Za své zásluhy dosud obdržela morální ocenění: 1995 – Zlatý odznak Jizerské oblasti SČDO, 2000 – Zlatý odznak SČDO, 2009

– Čestné uznání V. K. Kliepery.

René KELLER

Spolek divadelních ochotníků Radnice

* 1951

Nominace: Svaz českých divadelních ochotníků

1968 - P. Fingal: Zárrak, role zahradníka, hráno na zámku Březina k 150. výročí Čtenářské společnosti

1969 - Otčenášek, Urbánek: Romeo, Julie a tma, role Pavla (s Pavlem Markupem)

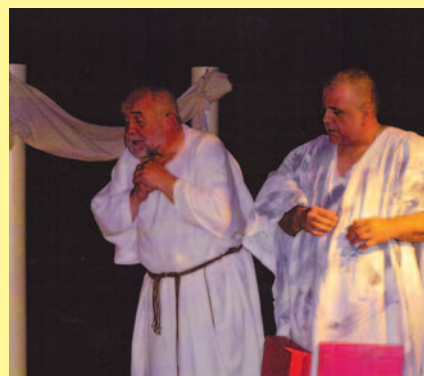
1972 - F. Campaux: Černý mláček, role novináře (s Jaroslavem Vyčichlem)

1970 - Kopecký, Raupach: Mlynář a jeho dítě, role hostinského (s Vojtěchem Filipem a Janou Cajthamlovou)

2015 - J. Drda: Dalskabýt, hříšná ves, role Piškylte (vlevo s Petrem Dienstbierem, vpravo s Vojtěchem Filipem ml. a Libuší Brabrovou)

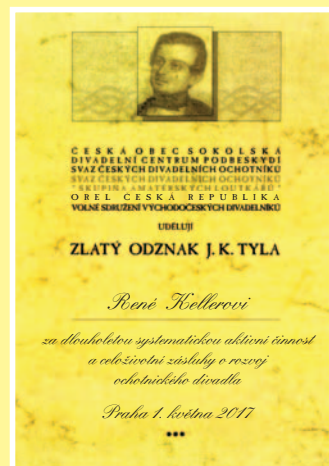
2016 - W. Shakespeare: Sen čarované noci, role Miky Špulky (s Milanem Singerem)

René Keller se věnuje divadelní amatérské činnosti od svých šestnácti let jako herec, režisér a posléze jako starosta Spolku divadelních ochotníků v Radnicích. Je synem Jana Kellera, dlouholetého režiséra SDO a funkcionáře ÚMDOČ. Absolvoval Gymnázium v Rokycanech a Pedagogickou fakultu v Plzni, pracoval jako učitel, nyní je v důchodu.

Hrát a režisovat začal v SDO v roce 1967 jako spolupracovník Václava Kotvy. V roce 1968 byl na 38. Jiráskově Hronově jako frekventant kurzu režie přítomen ustavení přípravného výboru SČDO. Za své působení v amatérském divadle odvedl řadu kvalitních činoherních rolí, za mnohé z nich získal i ocenění na divadelních přehlídkách. Několik let byl vedoucím SDO v Radnicích. V roce 1970 stál u zrodu radnické divadelní přehlídky, kterou spolorganizuje dodnes. Od roku 1994 je ředitelem oblastní postupové přehlídky amatérských souborů hrajících pro děti Radnický dráček. Je organizátorem kulturního života v Radnicích (konference, výstavy, přednášky). Po smrti Jaroslava Vyčichla v roce 2008 byl zvolen starostou SDO v Radnicích. Aktivně pracuje v západočeském oblastním předsestnictví SČDO, v roce 2014 byl zvolen do předsednictva SČDO.

V SDO Radnice hrál a režíroval např.:

- 1970 F. Šrámek: *Měsíc nad řekou* (Pečárka – cena za herecký výkon)
- 1992 E. Rostand: *Romanitkové*, režie (Pasquinot – cena za herecký výkon)
- 1992 J. Drda: *Hrátky s čertem* (Školastik – cena za herecký výkon)
- 1993 J.-B. Molière: *Skapinova šibalství*, režie (Skapino – cena za herecký výkon)
- 1994 V. Vančura: *Rozmarné léto*, režie
- 1996 R. N. Nash: *Obchodník s deštěm* (Serif – cena za herecký výkon)
- 1997 C. Goldoni: *Poprask na laguně*, režie
- 2002 N. V. Gogol: *Revizor*, režie (Dobčinskij)
- 2009 G. B. Shaw: *Pygmalion*, režie (Doolittle – cena za herecký výkon)
- 2011 A. Jirásek: *Lucerna* (Vrchmí – cena za herecký výkon)
- 2012 B. Němcová: *Jak Jaromír ke létání přišel* (Král, cena za herecký výkon)
- 2013 J. Drda: *Dalskabýt* (Pyškylte)
- 2015 L. Stroupežnický: *Naši furianti* (dědeček Dubský)

Ladislav NOVÁK

DS J. K. Tyl Lomnice nad Popelkou

* 1937

Nominace: Svaz českých divadelních ochotníků

1955 - J. Drda: Hrátky s čertem, role Sarka Farky

1960 - J. Brdečka: Limonádový Joe, role Hogo Foga

1960 - P. Kohout: Třetí sestra, role dr. Zvoníčka

1961 - Vyskočil, Suchý: Faust, Markétka, služka a já, role Fausta

1971 - King, Cary: Velká zlá myš, role ředitele

1977 - L. Stroupeznický: Naši furianté, role Buška

2000 - A. Jirásek: Lucerna, role dráha

2002 - Z. Kozák: Zapeklitá komedie, role pekelníka

2006 - I. Bukvočan: Než kohout zapívá, role Fischla

Ladislav Novák zdědil lásku k divadlu po svém otci. Již v útlém dětském věku začal vystupovat v dětských rolích v rodném Krnsku a sousedním Jizerním Vtelně u Mladé Boleslavi. Studentská léta strávil v Jilemnici, kam odešel studovat textilní průmyslovou školu. Dodnes vzpomíná na role, které zde sehrál s jilemnickými ochotníky, mj. na Sarku Farku Drdových *Hrátkách s čertem*. Po studiích už vedly jeho kroky do tehdy textilního města Lomnice nad Popelkou. Zde se stal zaměstnancem podniku Technolen a ještě toho dne začal zkoušet s lomnickými ochotníky.

Členem DS J. K. Tyl Lomnice nad Popelkou se stal v roce 1959 a věrný je mu dodnes. Je jedním z neaktivnějších členů spolku. Během svého působení (již 58 let) na prknech lomnického Tylova divadla ztvárnil na 60 rolí, režíroval celkem osm inscenací a dosud odhrál přes 500 představení. Ladislav Novák zasvětil svůj život kulturnímu životu na Lomnicku v širokém měřítku. V roce 1975 se stal ředitelem nově vzniklého JKP, v jehož čele stál až do zániku tohoto zařízení v 90. letech. Zůstaneme-li u divadelního působení, pak nesmíme opomenout práci, kterou vykonal pro samostatné fungování divadelního spolku. Ve výboru, který zajišťuje veškerou činnost, působí více než 40 let a dodnes zastává funkci spolkoředitele. V době, kdy byl ředitelem JKP, byla Lomnice takřka centrem ochotnického divadla. Pořádaly se zde divadelní přehlídky, soutěže i nesoutěžní, činoherní i loutkové a soutěže monologů Cyránův kord (celkem 17 ročníků). Spolu s ostatními stál u transformace spolku po roce 1989 v opět samostatně fungující spolek. V 80. letech se velkou měrou zasloužil o rekonstrukci a dostavbu Tylova divadla (manuálními pracemi se na ni podíleli sami ochotníci). V roce 1997 se do Lomnice pod jeho vedením vrátila Přehlídka ochotnického divadla Jizerské oblasti; jejím ředitelem je dodnes. V letech 2003–2014 byl předsedou Jizerské oblasti SČDO. Za práci, kterou vynaložil v oblasti kultury, byl již v minulosti vyznamenán Cenou ministerstva kultury.

Režijní práce: *Poštácká pohádka* (K. Čapek), *Dlouhý, Široký a Bystrozraký* (J. Jilek), *Paní ministrová* (B. Nušič), *Síředem země do Afriky* (J. K. Tyl), *Chudák manžel* (J.-B. Molière), *Když hledáme radost* (V. Rozov), *Pohádka o Honzovi a Zlatovlásce* (J. Beneš), *Domácí představení* (M. Vencík).

Významné role: Sarka Farka (*Hrátky s čertem* – J. Drda), Anglický důstojník (*Ostrov Afrodity* – A. Pamiš), Faust (*Faust, Markétka, služka a já* – S. Suchý / J. Šlitr), Allenoros, král (*Sirakovický dudák* – J. K. Tyl), Hogo Foga (*Limonádový Joe* – J. Brdečka), Benátský posel (*Lhář* – C. Goldoni), Fischl, Němec (*Než kohout zapívá* – I. Bukvočan), Marbotius, sekretář (*Dalskaldy hřbitva ves* – J. Drda), Bušek, radní (*Naši furianté* – L. Stroupeznický), Šéf (*Velká zlá myš* – P. King), Berkdeber (*Veselé paníčky* – W. Shakespeare), Lékař (*Věk Makropulos* – K. Čapek).
Dosaované ocenění: Zasloužilý pracovník v kultuře (ministerstvo kultury). Za zásluhy o rozvoj amatérského divadla ve Východočeském kraji, Zlatý odznak Jizerské oblasti SČDO, Zlatý odznak SČDO.

ČESKÁ OBECSOKOLOVSKÁ
DIVADELNÍ CENTRUM PODĚSKÝMÍ
SVAZ ČESKÝCH DIVADELNÍCH OCHOTNÍKŮ
TŘETÍ ČESKÝCH DIVADELNÍCH OCHOTNÍKŮ
KRAJINĚ A MĚSTEK Východočeský územní
OREL ČESKÁ REPUBLIKA
VÝKONNÝ SBUZEVNÝ VÝCHOODOČESKÝCH DIVADELNÍKŮ

UDĚLIL:

ZLATÝ ODZNAK J. K. TYLA

Ladislavu Novákovi

za celoživotní práci a přínos rozvoji
amatérského divadla
zřítena v Jizerské oblasti SČDO

Praha 1, květen 2017

Marta HERMANNOVÁ

Adivadlo Havlíčkův Brod

* 1944

Nominace: Volné sdružení východočeských divadelníků

1983 - N. V. Gogol: Ženitba, role Tekly Fikly Ivanovny (režie L. Honzová)

1989 - N. V. Gogol: Nos, role matky Podtočinově (režie M. Lhotka)

1999 - Stojí za to žít...?! na motivy Ůrkányho Kočičí hry, role Gizely (režie L. Honzová)

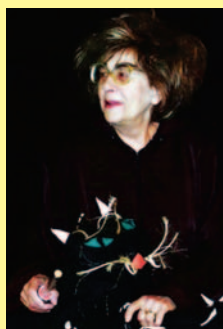
2004 - J. Popplewell: Paní Piperová zasahuje, role paní Piperové (režie I. Zavadilová)

2012 - P. Vogel: Nejstarší řemesko, role Mae (režie J. Ječmínek)

2013 - slavnostní "Čení" v Hradci Králové

2008 - Y. Kršková: Čarovné námluvy, role čarodějnice (režie L. Honzová)

2012 - J. Drela: Duhkabády, hříšná ves aneb Zapomenutý čert, premiéra, zákalist

Marta Hermannová je dlouholetou členkou ADIVADLA v Havlíčkově Brodě, jednou ze zakládajících členek tohoto souboru, ale na jevišti stála ještě před jeho vznikem i v jiných uskupeních. Působila jako herečka, později i jako spoluorganizátorka všech dalších akcí souborem pořádaných. Odehrála spoustu rolí v mnoha inscenacích. Nezapomenutelné jsou její Tekla v Gogolově *Ženitbě* nebo hlavní role v detektivní komedii *Paní Piperová zasahuje*.

Marta Hermannová také po dlouhá léta vedla úspěšné recitační soubor na základní škole, kde učila matematiku. Své znalosti a zkušenosti předávala a předává i dalším zájemcům o tuto oblast. Byla porotkyní dětských recitačních soutěží i okresních přehlídek dětského divadla. Spolu s dalšími kolegy a kolegy působila jako lektorka při prázdninových setkáních dětí s výukou cizích jazyků (Spielen und Lernen...).

A i dnes stále pomáhá při tvorbě nejmladším členům souboru při jejich samostatných jevištních pokusech.

Je již po několika sezonách členkou rady VSVD, jehož činnosti se zúčastňuje od jeho začátků. Její přínos pro ochotnické divadlo v okrese Havlíčkův Brod je velmi významný.

ČESKÁ OBECSOKOLSKÁ
DIVADELNÍ CENTRUM PODĚSKÝ
SVAZ ČESKÝCH DIVADELNÍCH OCHOTNÍKŮ
PROJEKT ČESKÝCH DIVADELNÍCH OCHOTNÍKŮ
KROKOPOLSKÁ AMATEURSKÁ DRAMA
OBLASTI ČESKÁ REPUBLIKA
VLNĚNÍ SDRUŽENÍ VÝCHODOČESKÝCH DIVADELNÍKŮ

UDĚLIL:
ZLATÝ ODZNAK J. K. TYLA

Martě Hermannové

za dlouholetou hereckou i organizační činnost
v oblasti divadla na Havlíčkově Brodě a celoživotní
práci s dětmi v oblasti dramatické výchovy

Praha 1. května 2017

Ivan PELIKÁN

Adivadlo Havlíčkův Brod

*1947

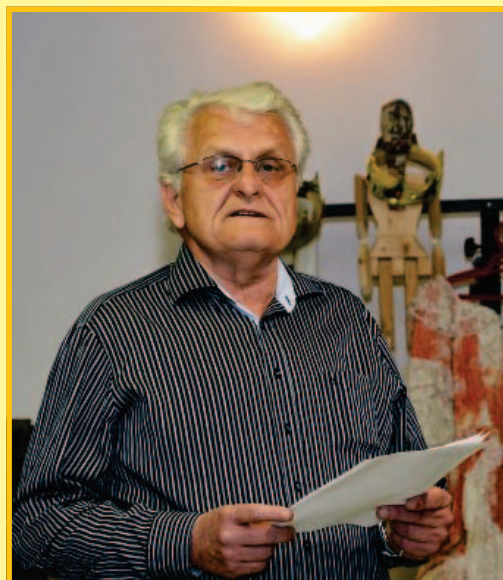
Nominace: Volné sdružení východočeských divadelníků

1986 - Divadelní pouť v Havlíčkově Brodě

1989 - přehlídka Frmol v Havlíčkově Brodě, u stolu slovní porota (P. Dostál, I. Bednář, I. Vyskočil, J. Císar, O. Roubínek), v pozadí I. Pelikán

1999 - Stojí za to žít...?! (na motivy Kočičí hry Istvana Örkenyo, režie Ludmila Honzová), role číšníka Lájoska

2004 - J. Werich: Tři veteráni (režie Ludmila Honzová), role krále Píky

1996 - J. Čapek: Tlustý pradědeček, lupiči a detektivové (režie Ludmila Honzová), role Lotranda

2005 - Ledová královna (na motivy pohádky Hanse Christiana Andersena, režie Ludmila Honzová) - role Havrana

2010 - K. H. Borovský: Král Lávra (režie Ludmila Honzová), role fláknatáře

2012 - J. Drda: Dalskabáty, hříšná ves aneb Zapomenutý čert (režie Ludmila Honzová), role Ichturiela, šéfa ústavu pro experimentální psychologii, a Ignáce Louly, nového faráře v Dalskabátech

Když byl havlíkobrodský divadelní soubor v roce 1983 vybrán s inscenací Gogolovy *Ženitby* na reciproční zájezd do belgického města Melsele, musel s ním, pochopitelně, jet i nějaký odborářský doprovod. Byl totiž souborem zřizovaným tehdejší Sdruženým klubem pracujících, kde hlavní slovo měl závodní výbor odborové organizace národního podniku Pleas. A lze říci, že tehdy měl soubor veliké štěstí. Pleas určil, že tuto cestu bude absolvovat Ivan Pelikán.

„Nikdo jsme ho neznali, ale během společné cesty a pobytu v Belgii se všichni přesvědčili, že je to výborný člověk, skvělý kamarád. A on poznal nás a stal se z něho zakrátko přítel souboru. A ukázal také své lidské kvality. Korektní a přitom kamarádský, veselý, duchaplný a vůbec. Se všemi se sžil a stal se členem souboru,“ vzpomíná dnes členka souboru, Lída Honzová.

A tak není divu, že krátce po návratu z Belgie, když se tehdy kolega Josef Vybíral vzdával funkce vedoucího souboru, všichni tehdejší členové souboru se shodli na jediném člověku – Ivanu Pelikánovi. Stal se tehdy vedoucím souboru, poté ředitelem nadace, nyní je po všech nutných organizačních a reorganizačních změnách ředitelem spolku. A tak je dnes vlastně historicky nejdéle sloužícím vedoucím ochotnického spolku v Brodě. Dělá tu důležitou práci už pětadvacet roků. Ovšem nejen tak nějak symbolicky. Když se dal „na vojnu“, pak také bojoval. Zapojil se do ochotnění i jako herec. V osmdesátých letech absolvoval třídu herecké práce pod vedením Petra Kracka a odehrál s brodským souborem za tu dobu i dost pěkných rolí. Kromě toho, že stále pečuje o zdárný chod brodského souboru i akcí jím pořádaných, po svém nedávném přestěhování do rodné Přibyslavi si zahrál i s jedním z tamních divadelních uskupení.

ČESKÁ OBEC SOKOLSKÁ
DIVADELNÍ CENTRUM PODKREPSKÝ
SVAZ ČESKÝCH DIVADELNÍCH OCHOTNÍKŮ
TRŽEŠŤSKÝ OCHOTNICKÝ SPOLEK
KROKOPOLSKÝ OCHOTNICKÝ SPOLEK
OREL ČESKÁ REPUBLIKA
VLNĚNÍ SDRUŽENÍ VÝCHODOČESKÝCH DIVADELNÍKŮ

UŘEĐENÍ
ZLATÝ ODZNAK J. K. TYLA

Ivanu Pelikánovi

*za mimořádné zásluhy o chod a existenci
havlíkobrodského souboru
a akcí jím pořádaných*

Praha 1. květen 2017

Eva DRÁBKOVÁ

DS Jirásek Týniště nad Orlicí

* 1949

Nominace: Volné sdružení východočeských divadelníků

2007 - divadelní seminář, Týniště nad Orlicí

2017 - Šašek nebo politik, premiéra

Tak ji všichni znají...

2016 - Týništský divadelní podzim, beseda s J. Hřebejkem

2014 - Závěrečnou píseň premiérováné hry Koule zazpíval osobně Petr Kotvald a účastnil se i oslavy po premiéře. Hru napsal Evín syn David Drábek (vlevo).

Když je třeba, působí Eva Drábková i jako maskérka.

2016 - premiéra inscenace hry Klídek

2016 - svou "dospělost" oslavila skupina Temno také písnem scének z dosud uváděných inscenací

Eva Drábková pochází z divadelní rodiny. Její tatínek, Josef Pařava, byl dlouholetým členem divadelního souboru Jirásek v Týništi nad Orlicí, kde ztvárnil spoustu nezapomenutelných rolí a věnoval se i režii. Eva si poprvé zahrála v roce 1956 Madlenku v Pařížové děti. V začátku 60. let byla přijata do tehdy nově vzniklého souboru Mladá směna a s ním posléze absolvovala první klasická divadelní představení, Klicperův *Divotvorný klobok* v roce 1964 nebo z divadla Večerní Brno převzatý satirický *Hamlet IV.* v roce 1965. V roce 1964 také působila v kompasu, poprvé v režii svého otce, v Shakespearově *Kupci benátském*. Potom už následovaly střední a velké role v DS Jirásek. Začátek sedmdesátých let jí přinesl hned dvě krásné role. V české klasice to byla Dojka v Klicperově *Ženském boji* a ve světové klasice opět Shakespeare a Hermie ve *Snu noci svatojanské*. Následovaly krásné role v režii jejího otce: *Krasavec* od A. N. Ostrovského a úžasný výkon, který podala jako Marie Stuartovna ve hře *Ať žije královna*. A protože to už bylo období, kdy Eva byla protagonistkou v činoherní oblasti, přicházely i první ceny za herecké výkony - ve hře *Cháze po kameni* za roli učitelky v roce 1976 a v roce 1977 za roli Niny ve hře *Náš milý starý dům*. Následovaly další role. Ullivi Rollová - *Poslovní známka z Vídně*, Lucinda - *Tři v tom* a Berka ve hře *Dva na koni, jeden na oslu* v roce 1981 a dvě ocenění za herecký výkon. Mezi její další role patřily například Madlenka v Tylově *Tvrdohlavé ženě* (opět dvě herecká ocenění), Principálka v Renčimově *Nejkrásnější válce*, Jelena ve hře *Byla to láska*, jedna ze střežících rolí princezny v *Dobytví princezny Turandot* a Mařala v *Ženském boji*. V roce 1982 si poprvé akusila spoluřežii. S kolegou Jaroslavem Havlem nastudovali hru Jiřího Štolby *Cesta Karla IV. do Francie a zpět*. V roce 1988 následuje už vlastní režie hry *Bik Klemens* a od roku 1993 se věnuje už výhradně režii - *Únos Sabinek*, *Majgorova familie*, *Tenno na rozhrání*. V roce 1998 založila s partou mladých ochotníků divadelní soubor Temno, který je nedílnou součástí DS Jirásek. V Temnu se věnuje režii her současných autorů (D. Drábek, M. Glasser, P. Kolečko a další). S Temnem nastudovala celkem 13 her. Za hry *Unikání neboli cynismus* a *Meresjev* dostala ceny za režii. Hra *Šes normální?* zvítězila na divadelní přehlídce ŠOKÁČEK ve Starém Městě pod Sněžníkem, hra *Koule zase* na divadelní přehlídce SYMPOSIUM v Třebchovech pod Orebem. Od osmdesátých let je Eva předsedkyní DS Jirásek. V KC Týniště nad Orlicí se stará o divadelní kostyměrná a půjčovnu kostýmů. Mimo DS Jirásek a Temno se věnuje i výuce malých talentů. Jako učitelka a družinářka v ZŠ Albrechtice nad Orlicí vede literárně-dramatický kroužek. S dětmi pravidelně nacvičuje divadelní představení, která potom sehrají na různých kulturních akcích, zúčastňuje se s nimi recitačních soutěží v regionu a pravidelně s nimi navštěvuje různá divadelní představení jak v Týništi nad Orlicí, tak v Hradci Králové. O jejím vztahu k dětem také svědčí spolupráce Temna s dětským domovem v Poštějně, která vznikla z iniciativy Evy v roce 1999. Děti z DD mají mj. možnost pravidelně zdarma navštěvovat představení Temna v Týništi nad Orlicí. Kus *Unikání neboli cynismus* se dokonce odehrál přímo v obyváku DD. V roce 2003 byl Evě dětským domovem udělen řád Rytíř dětských srdcí.

